

METTE INGVARTSEN

Moving in Concert

KAAI
THEATER

3 > 5/10 20:30 | KAAITHEATER
PREMIÈRE | DANCE | 1H

EXTRA: LET'S TALK (ABOUT DANCE)! Would you like to share your experiences? A moderator provides a forum for you and a small group of audience members to share your perspective on dance. What have you seen and what did it mean to you?

→ 4/10, after the performance, in the Kaaicafé (in English)

Plasticity, in the wide sense of the word, means the possession of a structure weak enough to yield to an influence, but strong enough not to yield all at once. Organic matter, especially nervous tissue, seems endowed with a very extraordinary degree of plasticity of this sort...

– William James

NL In *Moving in Concert* creëert Mette Ingvarstsen een universum waarin mensen, technologie en organische materie een abstract geheel in beweging vormen. Geïnspireerd door de manier waarop het digitale onze zintuigen prikkelt, zoekt de voorstelling naar een poëzie van plasticiteit, abstractie en verbeelding.

Prangende vragen over vandaag vormen de leidraad voor Ingvarstsen en de negen dansers. Hoe kunnen we technologie begrijpen als iets dat actief blijft in ons lichaam, zelfs wanneer alle apparaten uitstaan? Hoe beïnvloedt de alomtegenwoordigheid van technologie de plasticiteit van onze hersenen? En hoe kunnen lichamen bewegen en hun collectiviteit organiseren op een plastische manier?

Via licht, schaduw en reflectie openen de dansers een betoverend landschap waarin je als toeschouwer mag binnenstappen. Abstracte beweging, lichtsculpturen en intense kleurschakeringen tonen choreografie als een proces waarbij vormen en patronen de ervaring van ruimte, lichamen en dingen bepalen.

- De Deense danseres en choreografe Mette Ingvarstsen studeerde af aan PARTS in 2004, en was artist-in-residence in het Kaaitheater voor de periode 2013-2016. Ze maakte verschillende thematische cycli, o.m. rond ecologie (*The Artificial Nature Project*) en seksualiteit (*The Red Pieces*). *Moving in Concert* opent een nieuw onderzoeksproject rond technologie.

FR *Moving in Concert* de Mette Ingvarstsen fait émerger un univers dans lequel des êtres humains, des technologies et des matières organiques forment un ensemble abstrait en mouvement. Inspiré par les effets du monde numérique sur nos sens, le spectacle explore une poésie de la plasticité, de l'abstraction et de l'imaginaire.

Des questions pressantes sur l'époque actuelle constituent le fil conducteur du spectacle d'Ingvarstsen : l'effet et l'influence de la technologie et de son omniprésence sur notre cerveau et sur sa plasticité. Comment envisager la technologie comme quelque chose qui reste active dans nos corps, même lorsque tous les outils techniques sont déconnectés ? Et comment des corps peuvent-ils se mouvoir et organiser leur collectivité de manière « plastique » ?

À la faveur de lumière, d'ombre et de leur réflexion, les neuf danseurs ouvrent aux spectateurs un paysage enchanteur et les invitent à y entrer. Mouvements abstraits, sculptures de lumière et intenses nuances de couleur donnent lieu à une chorégraphie comme à un processus dont les formes et les schémas modulent l'expérience de l'espace, des corps et des choses.

- La danseuse et chorégraphe danoise Mette Ingvarstsen a achevé ses études à PARTS en 2004. De 2013 à 2016, elle était artiste en résidence au Kaaitheater. Elle a réalisé plusieurs cycles thématiques, entre autres, autour de l'écologie (*The Artificial Nature Project*) et de la sexualité (*The Red Pieces*). Avec *Moving in Concert*, elle entame une nouvelle recherche autour de la technologie.

EN In *Moving in Concert*, Mette Ingvarsten creates a universe in which people, technology and organic matter coexist to create an abstract set of movements. Inspired by how bodies are sensorially affected by the digital, the performance explores a poetics of plasticity, abstraction and imagination.

Pressing questions about our present moment form the leitmotif for Ingvarsten and nine dancers. How can we understand technology as something that stays active in our bodies, even when all technical tools have been switched off? How does the omnipresence of technology affect the plasticity of our brain? And how can bodies move and organize their collectivity in a plastic manner?

Through light, shadow and reflection, the dancers open an enchanting landscape that you can enter as a viewer. Abstract movement, light sculptures and intense shades of colour present choreography as a process in which forms and patterns determine the experience of space, bodies and objects.

- The Danish dancer and choreographer Mette Ingvarsten graduated from PARTS in 2004 and was artist-in-residence at Kaaitheater from 2013 until 2016. She has made several thematic cycles around issues like ecology (*The Artificial Nature Project*) and sexuality (*The Red Pieces*). *Moving in Concert* opens a new research focused on technology.

HOE VERANDERT TECHNOLOGIE DE MANIER WAAROP WE WAARNEMEN, DENKEN, LEVEN EN VOELLEN?

een gesprek met Mette Ingvarsten
door Katleen Van Langendonck & Eva Decaesstecker (juli 2019, Kaaitheater). Vertaald door Ines Minten.

De afgelopen jaren maakte de Deense choreografe en danseres Mette Ingvarsten regelmatig voorstellingen in cycli. Met *Moving in Concert*, start ze een nieuwe reeks rond technologie. Het stuk verbeeldt een universum waarin mensen, technologie en natuurlijke materialen samen bestaan. Daarvoor creëert de choreografe een reeks abstracte bewegingen. In volle creatieperiode licht ze alvast een tip van de sluier.

Je nieuwe voorstelling – *Moving in Concert* – gaat in oktober in Kaaitheater in première. Welke onderwerpen onderzoek je daarin?

Voor *Moving in Concert* wou ik de abstracte relatie tussen het lichaam en technologie onderzoeken. Of beter: hoe kunnen we technologie begrijpen als iets actiefs binnenin onze lichamen, zelfs wanneer we niet direct verbonden zijn met technologische verlengstukken zoals computers, tablets of telefoons? Hoe verandert die incorporatie van technologie in onze lichamen de neurologische patronen van onze hersenen? En hoe verandert ze de manier waarop we waarnemen, denken, leven en voelen? Dat interesseert me.

In je voorstellingsreeks over seksualiteit, *The Red Pieces*, had je het ook al even over de invloed van technologie op onze lichamen, bijvoorbeeld door de farmaceutische industrie. Zijn er nog aspecten uit die reeks die je in het nieuwe werk weer oppikt?

Het idee van niet-menselijk handelingsvermogen en de relatie van het lichaam tot 'objectheid' hield me al bezig in *The Red Pieces*, en zelfs eerder, toen ik *The Artificial Nature Series* maakte. Dit nieuwe werk begon als een poging om die twee lijnen binnen mijn onderzoek samen te brengen: aan de ene kant mijn werk over seksualiteit en het menselijk lichaam, aan

CREDITS

CONCEPT & CHOREOGRAPHY Mette Ingvarsten | **PERFORMERS** Bruno Freire, Elias Girod, Gemma Higginbotham, Dolores Hulan, Jacob Ingram-Dodd, Anni Koskinen, Calixto Neto, Norbert Pape, Manon Santkin | **REPLACEMENTS** Thomas Birzan, Hanna Hedman, Armin Hokmi | **SOUND DESIGN** Peter Lenaerts | **LIGHT DESIGN** Minna Tiikkainen | **COSTUME DESIGN** Jennifer Defays | **SET DESIGN** Mette Ingvarsten & Minna Tiikkainen | **DRAMATURGY** Bojana Cvejić | **TECHNICAL DIRECTOR** Hans Meijer | **ASSISTANT CHOREOGRAPHY** Christine De Smedt | **ASSISTANTS PRODUCTION** Manon Haase & Joey Ng | **FASCIA TRAINING** Anja Röttgerkamp | **SOUND TECHNICIAN** Filip Vilhelmsson
PRODUCTION Great Investment vzw | **SUPPORTED BY** the Fondation d'entreprise Hermès within the framework of the New Settings Program | **CO-PRODUCTION** Kaaitheater, NEXT festival/Kunstencentrum BUDA, Festival d'Automne, Les Spectacles vivants – Centre Pompidou, Dansehallerne, HAU Hebbel am Ufer, PACT Zollverein, International Theater Amsterdam, Theater Rotterdam, Les Hivernales – CDCN | **WITH THE SUPPORT OF** Kustencentrum BUDA, STUK Arts Center | **FUNDED BY** The Flemish Authorities, The Flemish Community Commission (VGC) & The Danish Arts Council | **CO-FUNDED BY** the Creative Europe Programme of the European Union

de andere kant de choreografieën die ik gemaakt heb voor niet-menselijke uitvoerders. Je kunt je voorstellen dat dat niet eenvoudig was, dus uiteindelijk ben ik een totaal nieuwe kant uitgegaan. Wat me nu fascineert, is de zoektocht naar relaties tussen de performativiteit van mensen, technologieën en natuurlijke materialen. Ik wil exploreren hoe die elementen samen kunnen bestaan. Veel van de uitvoerders in *Moving in Concert* maakten ook al deel uit van mijn vorige groepswerken. Dat creëert een sterke continuïteit vanuit de vorige reeksen, ondanks de nieuwe richtingen die ik uitga met mijn onderwerpen.

Je hebt het over technologie en de hersenen. Hoe denk je dat die zich tot elkaar verhouden in de maatschappij van vandaag?

In het algemeen ben ik geïnteresseerd in hoe het lichaam getransformeerd wordt door technologie, en hoe onze neurologische patronen veranderen door de manier waarop we technologische instrumenten gebruiken. Vandaag stelt technologie ons in staat om dingen te doen en te denken die we vroeger niet konden. Maar ze brengt ook nieuwe ziektes met zich mee waarmee we in het verleden niet te maken kregen. Als je het vanuit wetenschappelijk perspectief bekijkt, manifesteert zich dat door de manier waarop wetenschappers het lichaam letterlijk veranderen: kijk maar naar vakgebieden zoals microbiologie, genetische manipulatie, neurowetenschappen, of vanuit een meer dystopisch perspectief, naar de farmaceutische industrie.

Technologie draait vandaag om veel meer dan het vinden van mechanische verlengstukken van het lichaam. Het gaat evenzeer om letterlijke transformaties van binnenuit. Het volstaat om langer dan acht uur per dag naar onze computers, telefoons en tablets te kijken om te begrijpen hoe de beelden, teksten, intieme communicatie en sociale netwerken op een vergelijkbare manier onze mentale structuren, gemoedstoestanden en lichamelijke sensaties veranderen.

In de voorstelling gebruik je niet de meest herkenbare technologische instrumenten. Wel gebruik je draadloze ledlampen, waarmee de performers allerlei abstracte en sociale formaties creëren. Vanwaar die beslissing tegen het concrete gebruik van technologie?

In het stuk werken we veel rond de perceptie van licht, schaduw en kleur. Zo focussen we op cirkelbewegingen: we draaien en zwieren met de lampen, wat een specifieke neurologische activiteit teweegbrengt bij zowel de uitvoerders als de toeschouwers. In het begin lijkt dat draaien isolerend te werken, omdat de bewegingen het onmogelijk maken elkaar goed te zien. Maar eigenlijk komt het simpelweg neer op een andere vorm van gemeenschap dan wat we gewend zijn uit het dagelijks leven. We willen een abstracte vorm van samenzijn bereiken, waarin ritme, snelheid, kleur en het delen van een intense en veeleisende fysieke activiteit, een andere

vorm van collectief gedrag voortbrengt. Voor mij was die bijna metaforische manier van omgaan met technologische instrumenten interessanter dan dingen te tonen die we al door en door kennen, zoals smartphones of computers.

Wat biedt dat werken met abstractie je?

In mijn recentste solo, *21 pornographies*, behandelde ik kwesties zoals machtsmisbruik, geweld of geseksualiseerde marteling. Voor die onderwerpen was abstractie niet de juiste strategie: ik moest de confrontatie direct aangaan. Ik ontwikkelde tijdens het creatieproces wel wat boeiend abstract materiaal, maar dat was voor die voorstelling niet geschikt. *Moving in Concert* komt daaruit voort. Maar ik wilde gewoon ook graag weer abstracter werken dan ik de afgelopen tien jaar heb gedaan. Voor mij zijn dans en choreografie nooit geïsoleerde expressieve domeinen geweest: je kunt ze niet los zien van sociale en politieke vragen. Maar de bezorgdheden waar ik nu mee zit, hebben een inherent niveau van abstractie, dus ze doen mijn werk vanzelf in die richting opschuiven. In die zin biedt abstractie me dus de mogelijkheid om vragen te stellen die ik heb over onze samenleving. Dat zijn dan vragen over de zintuiglijke mechanismen van onze lichamen, het effect van technologie op onze hersenen en hoe neurologische patronen zich daaraan aanpassen. Tegelijk nodigt abstractie het publiek uit om zich in te laten met beweging en choreografie zonder het een narratief of semantische inhoud te bieden, zoals wel het geval was in mijn recente werk.

Nog een kernbegrip in *Moving in Concert* is 'plasticiteit'. Wat bedoel je met die term? En hoe resonanceert hij in het stuk?

Het idee van plasticiteit komt uit de neurowetenschappen. Die hebben het over de plasticiteit van het brein: de capaciteit van de hersenen om te transformeren en nieuwe neurologische patronen te vormen, en tegelijk externe invloed te weerstaan. In haar boek *Wat te doen met ons brein?* gebruikt Catherine Malabou dat soort neurologisch onderzoek als kapstok om actuele problemen in onze kennis- en informatiegestuurde economieën te behandelen, zoals het probleem van instabiliteit of de vraag naar verregaande flexibiliteit waar veel mensen vandaag mee worstelen. Dat boek heeft me erg geïnspireerd, maar tegelijk wist ik niet exact hoe ik van die inhoud een voorstelling kon maken. In plaats van hem te proberen vertalen, begon ik na te denken over wat plasticiteit in een artistieke praktijk zou kunnen betekenen of hoe het er in performatieve vorm uit zou kunnen zien. *Moving in Concert* is het resultaat van dat gedachte-experiment.

Waarom heet het stuk *Moving in Concert*?

De voorstelling heet *Moving in Concert*, omdat het inherent een stuk is over samen zijn en bewegen, en misschien ook over hoe we zulke kwesties kunnen herdenken vanuit de geschiedenis van de dans. Wat

me momenteel bezighoudt, is collectiviteit over verschillende bestaansvormen heen. Als we denken aan collectiviteit van mensen alleen, dan verschijnt het sociale, of het idee van co-existentie, op een heel specifieke manier. Als we in die gedachtegang niet alleen mensen, maar ook technologieën en natuurlijke materialen betrekken, dan hebben we een andere verbeeldingswereld nodig. Toen ik pas over het stuk begon na te denken noemde ik het *Moving in Concert* (with things). Daarmee wou ik aangeven hoe nodig we die kruising met niet-menselijke elementen hebben, en hoe ze verandering kan brengen in de manieren waarop we ons tot elkaar en tot de niet-menselijke elementen op deze aarde verhouden. Waar ik op dit moment naar zoek, is een nieuw evenwicht tussen mensen, technologieën en natuurlijke materialen. Meer genuanceerde en experimentele vormen van samenleven, of misschien zelfs een onverwachte, hechte vorm van samenzijn.

HOW TECHNOLOGY CHANGES THE WAY WE SENSE, THINK, LIVE, AND FEEL.

a conversation with Mette Ingvarsten by Katleen Van Langendonck & Eva Decaesstecker (July 2019, Kaaithheater).

In recent years, the Danish choreographer and dancer Mette Ingvarsten has often developed her productions in the form of cycles. Her new performance *Moving in Concert* is the beginning of a new series about technology. The piece imagines a universe where humans, technologies and natural materials coexist to create an abstract set of movement. When this conversation took place, Ingvarsten was still in the midst of the creative process, but she lifted a tip of the veil for us.

You are currently working on a new performance – *Moving in Concert* – that will premiere at Kaaithheater in October. Could you tell us about the themes that you are exploring in this piece?

What I want to explore with *Moving in Concert* is the body's abstract relation to technology. Or rather, how to understand technology as something that is active within our bodies even when we are no longer directly connected to technological extensions, such as computers, tablets and telephones. I am interested in how the incorporation of technology into our bodies transforms the neurological patterns in our brains. How it changes the way we sense, think, live and feel.

In your previous performance series on sexuality, *The Red Pieces*, you already touched on the influence of technology on our bodies, for example by the pharmaceutical industry. Which other aspects from that series will you be addressing in this new work?

The idea of non-human agency and the body's relation to objecthood is a theme I was already exploring within *The Red Pieces*, but also even earlier when I was making *The Artificial Nature Series*. In my mind, this new work actually started as an attempt to bring together those two strands of research: on one hand the work I have done on sexuality and the human body, and on the other the choreographies I have made for non-humans. As you can imagine, this was not an easy match, and in the end, I decided simply to go in an entirely new direction. What I find exciting to focus on right now is to search for relations between the performativity of humans, technologies and natural materials, and to explore varied forms of co-existence between these elements. Many of the performers in *Moving in Concert* have also been part of my previous group works and this creates a strong continuity from the previous series, despite the topics diverging in new directions.

You speak about technology and the brain; how do you think these two inter-relate within today's society?

What interests me in general is how the body is transformed by technology, and how our neurological patterns are changing because of the way we use technological tools. Today, technology enables us to think and to do things we have not been able to do before, but it also creates new illnesses that we have not had to face in the past. If you think about it from a scientific perspective, this is manifested in how the body is literally being modified by scientists in areas like microbiology, genetic engineering, neuroscience, or from a more dystopic perspective within the pharmaceutical industry.

The technological condition is today no longer only about mechanically extending the body, but also about literally transforming it from the inside out. It suffices to watch our computers, telephones and tablets for more than eight hours a day to understand how the images, texts, intimate communications and social networks similarly transform our mental structures, moods and our bodily sensations.

You do not use those very recognizable technological tools in the piece. Instead you use wireless LED lights, with which the performers create all kinds of abstract and social formations. Why did you make this decision to abstract away from concrete uses of technological tools?

In the piece, we work a lot on the perception of light, shadow and colour. One of the focuses is circular movement and turning and spinning with the lights as a task that forces a specific neurological activity both for the performers and for the audience. At first this turning might seem like an isolating practice as it is impossible to fully see each other while doing it, but in fact it simply relies on a different form of sociality than the ones we know from everyday life. What we aim for is to produce an abstract form of togetherness where rhythm, speed, colour, and the fact that sharing an intense and demanding physical activity produces a different form of collective behaviour.

To me this almost metaphorical way of handling technological tools was more interesting than showing what we all know too well – how to use a smartphone or a computer creatively.

What does working with abstraction offer, according to you?

In my latest solo *21 pornographies*, I needed to address certain issues like the abuse of power, violence or sexualized torture. For these topics I did not feel that abstraction was the right strategy; I needed to address them head on. During the research for that performance, however, I discovered other materials that I found very exciting although they did not make it into the piece.

Moving in Concert comes out of those discoveries, but also out of a wish to work more abstractly than I have done in the past ten years. For me, dance and choreography have never been isolated fields of

expression that can be completely dissociated from social and political questions. But right now, the concerns I have implicitly have a level of abstraction built into them which makes my work evolve in that direction. In that sense, abstraction offers the possibility to address questions I have about our society. Questions concerning the sensory mechanisms of our bodies, the effect that technology has on our brains and how neurological patterns are changing accordingly. At the same time, abstraction also invites the audience to engage with movement and choreography without offering a narrative reference or semantic content, as had been the case in my more recent works.

Another key topic in *Moving in Concert* is 'plasticity'. What is your understanding of this term? And how does it resonate in the piece?

The idea of plasticity actually comes from neuroscience, in which scientists speak about the plasticity of the brain, or the brain's capacity to transform and build new neurological patterns while at the same time also having a capacity to resist external influence. Catherine Malabou in her book *What Should We Do with Our Brain* (2004) has taken this neurological research as a cue to address current problems within our knowledge and information-driven economies, like for instance the problem of precariousness or the demand for flexibility that many people face today. This book was very inspiring, but at the same time I did not know exactly what to do with its content in regard to making a performance. Instead of trying to translate it, I started to think about what plasticity in an artistic practice could mean or what it would look like in a performative form. *Moving in Concert* is the result of that thought experiment.

Why is the piece called *Moving in Concert*?

The performance is called *Moving in Concert* because it is inherently a piece about being and moving together, and perhaps also about how to rethink those issues from within the history of dance. What currently interests me is to think about collectivity across different forms of existence. If we think about the collectivity of humans only, then the social, or the idea of co-existence appears in a specific way. If we try to think about collectivity across that line and include humans, technologies, and natural materials, we need a new imaginary. When I first started thinking about the piece I actually called it "Moving in Concert (with things)" to indicate that what we need today is to reconsider how we cross-breed with non-human elements and how this transforms our human ways of relating, not only to each other but also to the non-human elements that inhabit this earth with us. What I am searching for at the moment is a different balance between humans, technologies and natural materials, towards more nuanced and experimental forms of co-existence, or perhaps even an un-expected resistant form of being together.

Kaaitheater is sponsored by

